

Botezul Duhului și primirea Duhului

Botezul Duhului și primirea Duhului

Ce înseamnă cuvintele „a fi botezat”?

Unele persoane vorbesc „de a fi botezat” în sensul de a fi botezat cu Duhul Sfânt; această expresie dă loc la confuzie, ea nu este niciodată folosită în Scriptură în sensul acesta, ci totdeauna în sensul de a fi botezat cu apă sau într-un sens deosebit, ușor de înțeles (ca în Marcu 10.38-39; Luca 12.50). În adevăr, din cele 96 de cazuri în care este folosită expresia botez sau a boteza, nu sînt decît 7 care se referă direct la botezul Duhului Sfânt și, cu o singură excepție (1 Corinteni 12.13), totdeauna arată o paralelă cu botezul cu apă (Matei 3.11; Marcu 1.8; Luca 3.16; Ioan 1.33; Fapte 1.5 și 11.16). Cînd Scriptura spune despre o persoană că a fost botezată (fără să precizeze ceva mai mult), aceasta vrea totdeauna să spună că a fost botezată cu apă și nimic altceva. În ce privește primirea Duhului Sfânt, Cuvîntul lui Dumnezeu se exprimă în felul acesta:

- darul Duhului Sfânt (Fapte 2.38; 10.45; 15.8; Romani 5.5; conf. 1 Tesaloniceni 4.8 și 1 Ioan 3.24),

- a primi Duh Sfânt (Fapte 10.47; 19.2; Romani 8.15; 1 Corinteni 2.12),

- a fi pecetluit cu Duh Sfânt (Efeseni 1.13; 4.30),

- a fi botezat cu Duh Sfânt (1 Corinteni 12.13).

Aceste expresii prezintă aspecte diferite ale aceluiași fapt, ele sînt asemănătoare, însă cele două dintîi sînt cele mai clare pentru noi. În treacăt să notăm că Biblia nu vorbește niciodată nici de „cea dintîi experiență”, nici de „cea de a doua experiență”, cuvintele acestea (în sensul în care se folosesc astăzi) fiind cu totul străine Noului Testament.

Trebuie să fii botezat cu foc?

Observație cu privire la Matei 3.11 și la locurile paralele

Nimeni altul în afara lui Ioan Botezătorul nu vorbește despre a fi botezat cu Duh Sfânt și cu foc. Să vedem deci în ce legătură de idei (de citit cu atenție versetele 5 pînă la 12 care formează un întreg):

Textul acesta vorbește despre două feluri de persoane: cei care se pocăiesc cu adevărat (versetul 6) și cei fățarnici (versetul 7). Unii sînt asemănați cu niște pomi care fac roade bune, ceilalți cu niște pomi care fac roadă rea (versetul 10), de asemenea cu grîul și cu pleava (versetul 12).

Este aici arătată foarte clar judecata care va veni peste cei răi, cei drepți fiind cruțați (versetul 10) și „strînși în grînar” (versetul 12). Tot așa, în versetul 7 se spune despre „mînia care vine”, în versetul 10 despre pomul care este „tăiat și aruncat în foc”, iar în versetul 12 despre „aria curățită” și despre „pleava arsă într-un foc care nu se stinge”.

Deci între două versete care vorbesc despre judecată se situează cuvintele acestea ale lui Ioan Botezătorul, prin care el anunță, în modul cel mai clar, actul oficial care va trebui să inaugureze cele două dispensații care aveau să urmeze:

- cea a harului: botezul cu Duh Sfânt,

- cea a judecății: botezul cu foc (vezi Isaia 61.2; Maleahi 3.2,3:4.1).

Aici, Ioan Botezătorul nu-L arată pe Mesia ca Mîntuitorul venit în har, ca Miel al lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii (Ioan 1.29), ci ca Cel care este Căpetenia împărăției, Cel care va trebui să execute judecata asupra acelor care nu se vor pocăi.

Semnificația focului în Scriptură

El este simbolul judecății care arde, așa cum arată clar textul acesta. Să cităm și alte versete care confirmă lucrul acesta:

- Deuteronom 32.22: „Căci focul mîniei Mele s-a aprins și va arde pînă în cea mai adîncă Locuință a Morților, va nimici pămîntul...”

- Isaia 29.6: „De la Domnul oștirilor va veni pedeapsa, cu... Flacăra unui foc mistuitor”.

- Isaia 66.15,16: „Căci iată, Domnul vine cu un foc și carele Lui sînt ca un vîrtej, ca să dea mînia Sa cu furie și mustrarea Sa cu flăcări de foc. Căci prin focul și prin sabia Sa, Domnul va intra la judecată cu oricine...”

- Ieremia 21.12: „Casă a lui David... faceți dreptate... ca să nu izbucnească mînia Mea ca un foc și să se aprindă fără să se poată stinge, din cauza răutății faptelor voastre”.

- Ezechiel 22.31: „Îmi voi vărsa indignarea peste ei, îi voi nimici în focul mîniei Mele”.

- Țefania 3.8: „Am hotărît să strîng popoarele, să adun împărățiile, ca să-Mi vărs indignarea peste ele, toată aprinderea mîniei Mele; căci tot pămîntul va fi mistuit de focul geloziei Mele” (și 1.18).

Da, Dumnezeuul nostru, Dumnezeuul harului este și un foc mistuitor (Evrei 12.29).

O expresie nefolosită

Această expresie, folosită o dată de Ioan Botezătorul, nu este redată decât de Matei și Luca, potrivit cu caracterul evangheliei lor. Matei îl prezintă pe Mesia, Cel uns, care, după ce avea să fie omorât, își va instaura împărăția prin judecată (Daniel 9.25,26; Psalmul 2). Luca îl prezintă pe Fiul Omului, care, datorită umilirii Lui și ascultării Lui pînă la moarte, a primit autoritatea de a judeca (Ioan 5.27; Filipeni 2.8-11).

În afară de Matei 3.11 și Luca 3.16, expresia aceasta nu este folosită niciodată. Domnul însuși a poruncit ucenicilor Săi să rămînă la Ierusalim pînă ce vor fi îmbrăcați cu putere de sus, să aștepte făgăduința Tatălui, pe care El o va trimite (Luca 24.49). El spune în Fapte 1.5: „Nu după multe zile, voi veți fi botezați cu Duh Sfînt”. Asemănarea textului din Fapte 1.5 și Matei 3.11 este izbitoare, însă Domnul nu adaugă „și cu foc”, făgăduința Tatălui nefiind judecata - care este „lucrarea Lui neobișnuită și lucrul Lui nemaiauzit” - ci darul Duhului Sfînt.

Este coborîrea Duhului Sfînt un botez cu foc?

Forma sub care Duhul Sfînt a venit să boteze pe cei credincioși este caracteristică: asupra lui Isus, Duhul a coborît sub forma unui porumbel, simbol al curăției, pentru a pecetlui pe Acela care este fără păcat; în Fapte 2 sînt limbi împărțite ca de foc (nu se spune „limbi de foc”). Este puterea lui Dumnezeu în mărturie, Duhul coborînd peste niște persoane care au o fire păcătoasă (Levitic 23.17: pînile de la Cincizecime aveau aluat, simbol al răului; Luca 12.1 și 1 Corinteni 5.7). Dar acesta nu era un botez al judecării, căci puterea se arăta în har, atît de bine încît orice ființă din Ierusalim a putut auzi, în propria lui limbă, lucrurile mărețe ale lui Dumnezeu. Nu este interesant să vezi, după mulți ani, că apostolul Petru își amintește de această întîmplare și spune: „Și mi-am adus aminte de cuvîntul Domnului, cum a zis: „Ioan a botezat cu apă, dar voi veți fi botezați cu Duh Sfînt” (Fapte 11.16)? Ca unul care a trăit întîmplarea de neuitat din Fapte 2, el spune că aceea a fost botezul cu Duh Sfînt, dar se ferește să amintească ceva despre botezul cu foc.

Să fim fericiți că Dumnezeuul și Tatăl nostru nu răspunde rugăciunilor alor Săi cînd ei cer: „Dă-ne un botez cu foc!” Nu! Hristos a purtat judecata în locul nostru pe cruce și acum cel care crede în El are viața veșnică și nu va veni niciodată la judecată, căci a trecut din moarte la viață (Ioan 5.24).

Ce este botezul cu Duh Sfînt?

Se aude spunîndu-se uneori: „Ai Duhul Sfînt, dar nu ești botezat cu Duh Sfînt”. Istorisirea din Fapte 10 și 11 ne arată lipsa de sens al unor astfel de cuvinte. Desigur, Corneliu și ai săi nu aveau Duhul Sfînt înainte ca Petru să fi venit să le predice; însă Duhul Sfînt a căzut peste ei atunci cînd ei au auzit Cuvîntul (10.44) și Scriptura spune că aceasta este: —

DARUL Duhului Sfînt (10.45), —

PRIMIREA Duhului (10.47), —

BOTEZUL Duhului făgăduit de Domnul (11.16). Celelalte trei cazuri din Faptele Apostolilor sînt tot atît de clare. Toți sînt de acord că în ele se vorbește despre botezul Duhului, adică:

- în Fapte 2, deși puterea era prezentă, mai întîi de toate era primirea Duhului Sfînt pe care Isus slăvit îl trimite din cer (Fapte 2.33). Și tocmai acesta era darul Duhului Sfînt (Fapte 2.38);

- în Fapte 8.15-17, faptul că Duhul Sfînt a fost dat, a fost înțeles chiar și de Simon Magul (versetul 19);

- în Fapte 19.1-7 Duhul Sfînt este Cel care a venit peste ei.

Duhul Sfînt este arătat în Scriptură atît ca un duh de înfiere, cît și ca un duh de putere, dar nu ca și cum ar fi două duhuri sfinte sau ca și cum Duhul Sfînt dat n-ar fi deci pe deplin, ci acestea sînt două aspecte, două consecințe ale prezenței Sale în cel credincios.

Împreună cu apostolul Pavel, punem întrebarea: „Nu știți că voi sînteți templul lui Dumnezeu și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi?” (1 Corinteni 3.16).

Cum poți să faci parte din trupul lui Hristos?

- Scriptura este clară: „Printr-un singur Duh (sau în puterea unui singur Duh), noi toți am fost botezați într-un singur trup, fie iudei, fie greci, fie robi, fie liberi; și toți am fost adăpați dintr-un singur Duh” (1 Corinteni 12.13).

- Deci prin botezul Duhului Sfînt, prin primirea Duhului Sfînt cei credincioși formează un singur trup, și prin nici un alt mijloc; Biserica, trupul lui Hristos, nu există decât după coborîrea Duhului Sfînt în ziua Cincizecimii. A spune unui creștin adevărat că nu a fost botezat cu Duh Sfînt înseamnă a-i spune că nu face parte din trupul lui Hristos. Noi nu putem recunoaște în astfel de afirmații glasul Păstorului Celui bun. În timp ce Duhul Sfînt a fost dat ca să unească pe cei credincioși, o anumită învățătură cu botezul cu Duh Sfînt îi divizează; ar putea veni aceasta de la Dumnezeu? Nu, „un vrăjmaș a făcut aceasta” (Matei 13.28).

Trebuie să observăm că versetul acesta fundamental se găsește în același capitol cu lista celor nouă daruri numite duhovnicești. Dar în timp ce ni se spune clar că aceste daruri sînt împărțite în mod suveran de către Duhul (versetul 11) și nu tuturor (versetele 28-30), se precizează: „Printr-un singur Duh, noi toți am fost botezați într-un singur trup” (versetul 13). În trupul omenesc este numai un nas, o gură, o limbă, dar sînt două urechi, două mîini, o mulțime de nervi etc; și tot așa este în trupul lui Hristos: „Dumnezeu a pus mădulele în trup, pe fiecare așa cum l-a plăcut” (versetul 18). Cine va putea obiecta cu privire la locul pe care Dumnezeu l-a dat fiecărui răscumpărat? Cine va zice: pentru că nu ești nas, gură sau limbă, nu faci parte din trup? (versetele 14-27).

Să încercăm să ni-i imaginăm pe acești „creștini” care n-ar face parte din trupul lui Hristos (însă să citim de fiecare dată și contextul):

- Romani 12.4-5: nici un îndemn din capitolul acesta nu s-ar potrivi pentru ei,

- 1 Corinteni 12.13,27: ei n-ar avea nici daruri, nici slujbe,

- Efeseni 1.23 și Coloseni 1.18: Domnul n-ar fi Căpetenia lor, -

Efeseni 2.16: ei n-ar fi apropiați de Dumnezeu prin sîngele lui Hristos; ei n-ar cunoaște pacea și n-ar fi împreună cetățeni cu sfinții, oameni din casa lui Dumnezeu,

- Efeseni 3.6: ei n-ar avea parte de „taina lui Hristos” care a fost descoperită,

- Efeseni 4.4: ei n-ar avea nădejde,

- Efeseni 4.12: ei n-ar fi sfinți și n-ar putea fi folosiți de darurile pe care Domnul le-a rînduit în mod special pentru zidirea trupului Său,

- Efeseni 4.15-16: ei n-ar putea crește și n-ar putea fi zidiți,

- Efeseni 5.29-30: ei n-ar fi hrăniți și îngrijiți de Hristos,

- Coloseni 2.19: ei n-ar fi nici hrăniți, nici strîns uniți,

- Coloseni 3.15: pacea n-ar stăpîni în inimile lor și, pe drept cuvînt, nu li s-ar cere să fie recunoscători!

Ce sînt atunci acești creștini fără Mîngietor, fără putere pentru mărturie, fără Călăuză care să-i conducă în adevăr, care n-ar face parte din trupul lui Hristos? Apostolii nici nu i-ar fi recunoscut ca creștini (Iuda 19).

Duhul Sfînt „în voi” și Duhul Sfînt „peste voi”

Uneori se aude vorbindu-se despre creștini „pe munte” (care au primit Duhul) și creștini „în vale” (care n-au primit Duhul), fapt care este un răsunset și al învățăturilor mincinoase ale „martorilor lui Iehova”, care spun că este o clasă de oameni „unși” (care au primit Duhul) și o clasă de „alte oi” (care nu au Duhul). Alții zic că se poate să ai Duhul Sfînt „în tine” fără să-L ai „peste tine”, arătînd astfel două „experiențe” diferite; să le cercetăm.

Cu ocazia celor patru grupe de persoane despre care se vorbește în Faptele Apostolilor, totdeauna se spune: Duhul Sfînt „asupra voastră” (Fapte 1.8; 8.16; 10.44; 19.6); și am văzut că aceasta era împlinirea făgăduinței Tatălui (Luca 24.49), urmarea înălțării la cer a lui Hristos (Ioan 7.39), că acest botez era darul Duhului Sfînt, venirea Duhului Sfînt ca să boteze pe iudei și pe neamuri într-un singur trup (1 Corinteni 12.13); iar în Ioan 14.16-17 se spune clar: „Tatăl vă va da un alt Mîngietor... Duhul adevărului... și va fi în voi”. Vedem clar că cele două expresii sînt identice. Nimeni nu pune la îndoială că cei din Corint fuseseră botezați cu Duh Sfînt și Cuvîntul spune: „Nu știți că trupul vostru este templul Duhului Sfînt, care este în voi și pe care îl aveți de la Dumnezeu?” (1 Corinteni 6.19). Duhul Sfînt în voi sau Duhul Sfînt peste voi sînt două aspecte ale aceluiași adevăr: primirea Duhului Sfînt ca o Persoană divină.

Pentru a sprijini deosebirea greșită arătată mai sus, unii vorbesc despre textul din Ioan 20.22: „Și spunînd acestea, a suflat peste ei și le-a zis: „Primiți Duh Sfînt” și subliniază ideea că ei au primit Duhul Sfînt în ei (Ioan 20) înainte de a-L primi peste ei (Fapte 2).

Trebuie în primul rînd să recunoaștem caracterul excepțional și unic al întîmplării din Ioan 20. Numai ucenicii au cunoscut istoric vechiul legămînt, prezența Mesiei în viață pe pămînt, moartea Lui, învierea Lui, înălțarea Lui la cer, coborîrea Duhului Sfînt care a inaugurat perioada harului. Amănuntele experienței lor sînt deci specifice lor, nu sînt generale. De altă parte, aici nu este vorba de primirea Duhului potrivit făgăduinței din Ioan 14.17, căci:

- Duhul Sfînt nu putea coborî pe pămînt ca Persoană divină, potrivit făgăduinței Tatălui, decît numai pe baza răscumpărării și ca urmare a slăvirii lui Hristos (Ioan 7.39); de altfel, întărirea acestui fapt este făcută de Domnul însuși, care spune în Faptele Apostolilor 1.4-8, deci după împrejurarea din Ioan 20, „să aștepte făgăduința Tatălui... Duhul Sfînt”. Petru dă aceeași mărturie în Faptele Apostolilor 2.33: Ioan 20 nu putea fi realizarea făgăduinței divine.

- Nu este vorba aici nici de nașterea din nou, căci ucenicii erau deja născuți din nou, iar Scriptura este clară în privința aceasta.

Verbul „a sufla” folosit în Ioan 20.22, în original este unic în Noul Testament; și el este folosit numai de două ori în Vechiul Testament (în versiunea greacă Septuaginta):

- Geneza 2.7: „Și Domnul Dumnezeu a făcut pe om din țărîna pămîntului, i-a suflat în nări suflare de viață, și omul a devenit un suflet viu”.

- Ezechiel 37.9: Așa vorbește Stăpînul Domnul: „Duhule, vino din cele patru vînturi, suflă peste morții aceștia, ca să trăiască!”

Socotim că în Ioan 20 Domnul Isus comunică, pe baza unei lucrări împlinite, viața Sa de înviere, în același fel în care suflarea Domnului introdusese pe Adam în cea dintîi creație, suflarea lui Isus Cel înviat introduce pe cei credincioși în creația cea nouă, așa cum este scris: „Om din dintîi, Adam, a fost făcut un suflet viu; cel din urmă Adam, un duh dătător de viață”. Textul acesta subliniază măreția și slava lui Hristos Cel înviat: El este Cel care aduce pacea, El este Cel care trimite pe ucenicii Săi, El este Cel care comunică viața Sa de înviere, El este Cel care dă autoritate apostolilor!

De altă parte, avem în versetele 19-29 un tablou profetic deosebit de ales. Găsim, în adevăr: cei credincioși sînt adunați în cea dintîi zi a săptămîinii, cu toată împotrivirea; și Domnul era în mijlocul lor, aducîndu-le pacea (versetul 19), misiunea Bisericii, ca martoră a învierii lui

Hristos (versetul 20 și 21), Duhul Sfânt dat ca urmare a lucrării de răscumpărare (versetul 22), privilegiul și răspunderea Bisericii (versetul 23), absența lui Toma (care este o imagine a poporului iudeu care s-a lipsit de binecuvîntare) (versetul 24), mărturia Bisericii față de poporul iudeu care refuză să creadă (versetul 25), Isus Se arată poporului iudeu „după opt zile”, adică după ce o săptămînă întreagă (perioada Bisericii) se va fi dus (versetele 26, 27), poporul evreu va crede cînd va vedea pe Mesia (versetul 28), partea privilegiată a Bisericii, singura care avea să primească Duhul de înfiere (versetul 29).

Depinde botezul Duhului Sfânt de botezul cu apă?

Unii spun: „Nu poți să primești Duhul Sfânt dacă n-ai fost botezat mai întîi cu apă, prin cufundare”. Socotim că nu aceasta este învățătura Scripturii.

- Fapte 2.38. Petru spune iudeilor: „Pocăiți-vă și fiecare din voi să fie botezat pentru Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; și veți primi darul Sfîntului Duh”.

- Fapte 10.44-48: „Se poate opri apa, ca să nu fie botezați aceștia care au primit Duhul Sfânt ca și noi?” Cel care vorbește este același apostol, care se adresează acum celor dintre neamuri.

Nu căutăm să stabilim un principiu și cu atît mai puțin o ordine cronologică, însă spunem clar că potrivit Scripturii darul Sfîntului Duh nu depinde de botezul cu apă (deci cu atît mai puțin de metoda în care a fost practicat) și că harul lui Dumnezeu nu se lasă împrejmuit de principii omenești. Botezul cu apă este o pecete omenească (deși rînduită de Dumnezeu), dar botezul Duhului este pecetea divină pusă pe credința inimii.

- Fapte 8.13. Vedem că și Simon Magul a crezut; pe baza acestei mărturisiri de credință, el a fost botezat, dar atunci cînd Petru și Ioan s-au rugat ca Duhul Sfânt să coboare peste acești noi credincioși, Simon Magul n-a primit Duhul. Motivul ne este dat în versetele 21-23: Simon nu avea nici parte nici sorț în toată treaba aceasta. Inima lui nu era dreaptă înaintea lui Dumnezeu, era plină de fieră amară și în lanțurile fărădelegii. Pe om poți să-l înșeli, dar nimeni nu-L va înșela pe Dumnezeu.

În ce fel a fost dat Duhul Sfânt în cartea Faptele Apostolilor

Faptul că Duhul Sfânt a fost dat de două ori prin punerea mîinilor a fost neînțeles atît de mult, încît a devenit temeiul unor sisteme de învățătură și de practică. Dar ce spune Scriptura?

Cazuri generale

În cele două evenimente solemne în care Duhul Sfânt a venit să boteze pe iudei (Fapte 2) și pe neamuri (Fapte 10), unindu-i într-un singur trup (1 Corinteni 12.13), Duhul Sfânt a venit (a căzut) peste cele două grupe de persoane fără cerere și fără punerea mîinilor. Nici un caz deosebit n-ar putea tăgădui, și cu atît mai puțin n-ar putea înlocui, principiul general stabilit aici: Dumnezeu este Cel care dă Duhul Sfânt, fără a avea nevoie de un intermediu omenesc; și darul acesta este partea tuturor celor credincioși. Faptul acesta este întărit de cazul celor trei mii de persoane din Fapte 2.41, de cel din Fapte 4.4 și de epistole (2 Corinteni 1.21-22; Efeseni 1.13-14; Romani 8.15; Galateni 3.2). Niciodată nu este vorba de a cere Duhul Sfânt și niciodată (în afară de Fapte 9.17 unde este o poruncă a Domnului dată într-o viziune și în cele două cazuri deosebite pe care le vom cerceta) nu este vorba de punerea mîinilor. Să rămînem la ce ne spune Scriptura.

Cazuri speciale

Fapte 8.15-19. Este vorba de samariteni, un popor amestecat (2 Împărați 17), cu care iudeii nu aveau de a face (Ioan 4.9). Putea să se pună în mod serios întrebarea dacă Filip n-a făcut o lucrare personală, independentă de lucrarea lui Dumnezeu, independent de cei pe care Domnul îi rînduise să aibă grijă de lucrarea Lui. Dumnezeu, în înțelepciune Sa, pentru ca lucrarea să rămîină una, dă Duhul Sfânt prin intermediul lui Petru și al lui Ioan, punînd astfel pecetea aprobării Sale pe lucrarea lui Filip, arătînd totodată identitatea deplină cu lucrarea din Ierusalim și subliniînd autoritatea apostolilor.

Fapte 19.6. Aici este vorba de niște ucenici ai lui Ioan Botezătorul care știau foarte bine că Mesia va boteza cu Duh Sfânt (Marcu 1.8), dar care nu știau că făgăduința aceasta fusese deja împlinită. Pavel, care nu era deloc mai prejos decît apostolii aceștia „nespus de aleși” (2 Corinteni 11.5), își arată autoritatea sa de apostol, punînd mîinile peste acești credincioși; și Duhul Sfânt vine peste ei.

Toți oamenii sînt acum în legătură cu cazul general, ei fac parte din poporul evreu sau dintre neamuri (primirea Duhului Sfânt este pe baza credinței, fără o anumită cerere și fără punerea mîinilor). Nimeni nu s-ar putea alătura astăzi de cei din cazurile speciale arătate mai sus, pentru că nimeni nu mai este dintre samaritenii de atunci sau dintre ucenicii lui Ioan Botezătorul.

Pentru cine este darul Duhului Sfânt?

Dacă darul acesta nu este pentru lume (Fapte 14.17), el este desigur:

- pentru cei care cred (Ioan 7.39; Fapte 11.17),
- pentru fiii lui Dumnezeu (cei care devin fii, crezînd, cum citim în Galateni 4.6),
- pentru toți (adică pentru toți cei care cred: 1 Corinteni 12.13).

Fapte 2.1-4. Toți cei care erau adunați au primit Duhul Sfânt (bineînțeles, ei erau credincioși).

Fapte 8. Duhul Sfânt nu venise peste nici unul (versetul 16), ci urmare rugăciunii lui Petru și a lui Ioan, precum și a punerii mîinilor de către apostoli, aceia au primit Duhul Sfânt. Cine L-a primit? Toți, în afară de cel care nu avea credință în inimă: Simon vrăjitorul. Da, Duhul Sfânt este

pentru toți cei care cred, dar numai pentru cei care cred cu adevărat.

Fapte 10: toți cei care aud Cuvîntul (și îl primesc!) beneficiază de darul Duhului Sfînt (versetul 44).

Fapte 19: toți aceia pe care Pavel i-a învățat și peste care și-a pus mîinile au primit Duhul Sfînt (versetele 6,7).

În afara acestor patru cazuri, sînt multe altele, tot în cartea aceasta, în care nu se vorbește deloc despre primirea Duhului Sfînt, atît de normal era faptul acesta, ca urmare a credinței: „Pocăiți-vă, și fiecare din voi să fie botezat pentru Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; și veți primi darul Sfîntului Duh. Căci făgăduința aceasta este pentru voi, pentru copiii voștri și pentru toți cei ce sînt departe acum, în oricît de mare număr îi va chema Domnul Dumnezeu nostru" (Fapte 2.38-39). Cine n-ar putea înțelege astfel de cuvinte? Deci așa s-a întîmplat cu cei trei mii care s-au întors la Dumnezeu (Fapte 2.41), cu cei cinci mii (Fapte 4.4) și cu toți ceilalți (Fapte 5.14; 6.7; 9.35,42; 11.12,48; 14.1,21; 17.4,12,34; 19.18...). La fel a fost cu cei din Corint (1 Corinteni 2.12; 2 Corinteni 1.2122), cu cei din Efes (Efeseni 1.1314), cu cei din Roma (Roamni 8.15), cu cei din Galatia (Galateni 3.2).

Ne rămîne să gîndim la un verset deseori citat ca să arate că dacă unele persoane n-au avut sau nu pot să aibă Duhul Sfînt, aceasta ar fi pentru că nu ascultă de Dumnezeu. Nu ni se spune în Fapte 5.32 despre Duhul Sfînt că „Dumnezeu L-a dat celor care ascultă de El”?

Să cercetăm învățătura generală a Scripturilor:

Toți oamenii sînt din fire „fii ai neascultării" (Efeseni 2.2), dar toți sînt răspunzători înaintea lui Dumnezeu să se pocăiască (Fapte 17.30) și să creadă (Ioan 3.16; 1 Timotei 2.4) ca să devină „copii ai ascultării" (1 Petru 1.14). A nu crede înseamnă a nu asculta de Dumnezeu. Ascultarea și credința sînt strîns legate în Scriptură, care ne spune de cîteva ori despre „ascultarea credinței" (Romani 1.5; 16.26).

Versetul cel mai clar este Ioan 3.36: „Cine crede în Fiul are viața veșnică; dar cine n-ascultă de Fiul nu va vedea viața, ci mînia lui Dumnezeu rămîne peste el". Cuvintele „a crede", „a nu asculta" (Ioan 3.36) și „a asculta" (Fapte 5.32) au aceeași rădăcină în grecește. Versetul acesta arată că cei care ascultă de Dumnezeu sînt chiar cei care cred și de asemenea că ascultarea nu este legată numai de darul Duhului Sfînt, ci și de mîntuire. Este deci greșit să spui că o persoană mîntuită nu are Duhul Sfînt pentru că nu ascultă de Dumnezeu, căci dacă ea nu are această „ascultare a credinței", desigur că ea nici nu este mîntuită.

Afirmarea faptului acestuia fundamental nu contrazice deloc faptul celălalt, că un credincios, copil al lui Dumnezeu, pecetluit cu Duhul Sfînt, poate din nefericire să nu se arate totdeauna un fiu ascultător; de aceea el este îndemnat mereu să arate ascultarea aceasta de fiu (cei necredincioși nu pot fi îndemnați în felul acesta). De altă parte, dacă el nu recunoaște practic drepturile lui Hristos asupra vieții lui, Duhul Sfînt este întristat.

În ziua de azi, cînd se primește Duhul Sfînt?

Scriptura zice:

- după ce am crezut (Efeseni 1.13),

- cînd sîntem fii (Galateni 4.6).

Dacă nașterea din nou este comunicarea vieții din Dumnezeu unui om care a fost necredincios pînă atunci (Ioan 3.3-5; Matei 18.3), pecetea Duhului Sfînt este amprenta pe care Dumnezeu o pune pe cel credincios (Ioan 7.39; 14.17). Aceste două fețe pot să fie în același timp, ele nu rămîn ca două lucruri deosebite.

Cartea Faptele Apostolilor ne prezintă două cazuri în care Duhul Sfînt nu este dat imediat:

Fapte 8. Dumnezeu, prin această întîrziere (însă în ce zile!) menține unitatea lucrării. Acesta este un caz cu totul deosebit: era pentru prima dată cînd evanghelia se vestea în afara limitelor strîmte ale Ierusalimului (Fapte 8.1).

Fapte 19: Aici întîrzierea se datorește unei lipse de cunoștință cu privire la un punct fundamental al învățăturii creștine. Acești „cîțiva ucenici" care fuseseră învățați de Ioan Botezătorul și care locuiau acum la 1,600 km depărtare de Ierusalim, nu știau că lucrarea de răscumpărare a fost făcută. Erau desigur „credincioși", „ucenici", dar credința într-un Mesia care avea să împărasească nu era de ajuns pentru a face din ei niște „creștini", trebuia ca ei să creadă în moartea, în învierea și în înălțarea în slavă a lui Hristos. Abia de atunci n-a mai fost piedică pentru ca ei să primească Duhul Sfînt.

Îndată ce un suflet îl cunoaște pe Isus Hristos ca Mîntuitorul său personal și se încrede în lucrarea desăvîrșită a crucii, Duhul Sfînt este dat. Faptul acesta dă celui credincios bucuria mîntuirii lui, puterea pentru a umbla așa cum îi place lui Dumnezeu, siguranța primirii sale ca un copil al lui Dumnezeu.

Fapte 2.37-41: cei trei mii de iudei au primit Duhul Sfînt în aceeași zi.

Fapte 2.47: „Domnul adăuga în fiecare zi (adunării) pe cei care trebuiau să fie mîntuiți" (și tocmai prin botezul cu Duh Sfînt faci parte din adunarea care este trupul lui Hristos: Efeseni 4.4; 1 Corinteni 12.13).

Fapte 10.44: chiar în clipa în care Corneliu și cei care erau împreună cu el au auzit Cuvîntul prin care li se vestea iertarea păcatelor, Duhul Sfînt a căzut peste ei.

Într-un mod general, putem spune că niciodată nu este întîrziere din partea lui Dumnezeu, dar în zilele noastre, ca și atunci, o învățătură incompletă poate ține un suflet în robie și credința poate întîrzia să-și însușească rezultatele depline ale lucrării lui Hristos.

Cum este dat Duhul în zilele noastre?

Unii zic: „cerîndu-L și căutîndu-L cu post și cu rugăciune”, iar alții susțin: „prin punera mîinilor pastorului sau în timpul unei strîngerii laolalte speciale pentru a aștepta Duhul Sfînt.”

Scriptura spune:

- prin auzirea credinței (Galateni 3.2),

- prin credință (Galateni 3.14).

Cererea Duhului Sfînt

Pînă la Cincizecime, cei credincioși puteau să ceară Duh Sfînt (Luca 11.13), căci făgăduința nu fusese încă împlinită (Ioan 7.39); tot așa, Domnul Hristos a rugat pe Tatăl să trimită pe Mîngietorul, adică pe Duhul Sfînt, dar ar fi împotriva Scripturii să spui că Domnul Hristos continuă să Se roage acum cu acest scop, cînd în Fapte 2.33 ni se spune că Isus a primit din partea Tatălui, Duhul Sfînt făgăduit. După coborîrea Duhului Sfînt în ziua Cincizecimii, niciodată nu se mai vorbește despre cererea Duhului Sfînt, nici în Faptele Apostolilor, nici în epistole, deci să rămînem la Cuvîntul lui Dumnezeu. În ce privește pe credincioșii adevărați, ei pot să mulțumească lui Dumnezeu pentru că, potrivit făgăduinței Lui, ei „au primit Duhul care este de la Dumnezeu” (1 Corinteni 2.12). Din două lucruri, unul: sau ești un creștin și ai primit Duhul Sfînt, potrivit făgăduinței divine, sau nu ești nicidecum creștin (Romani 8.9); ce îți trebuie, este nu să ceri Duhul Sfînt, ci să-ți însușești rezultatele lucrării lui Hristos și să cunoști adevărata poziție creștină.

Punerea mîinilor pentru primirea Duhului Sfînt

Cartea Faptele Apostolilor ne istorisește două cazuri în care Duhul Sfînt este dat după punerea mîinilor. Să le cercetăm. Cu greu s-ar putea socoti și Fapte 9.8-18 ca susținînd ideea aceasta, căci pe de o parte această punere a mîinilor are loc la o poruncă precisă a Domnului, de altă parte faptul acesta se pare să fie numai în legătură cu vindecarea: versetul 12.

- Fapte 8.11: Atunci Petru și Ioan au pus mîinile peste ei și aceia au primit Duh Sfînt.

- Fapte 19.6: Cînd și-a pus Pavel mîinile peste ei, Duhul Sfînt a venit peste ei.

În aceste două cazuri, cum se spune de altfel în Fapte 8.18, Duhul Sfînt este dat după punerea mîinilor apostolilor. Cine nu va înțelege în faptul acesta o precizare importantă? Este de ajuns să faci studii de teologie sau să vrei să te consacri slujirii pentru Dumnezeu sau să fii acceptat ca pastor de către o biserică, pentru a deveni apostol? (vezi 1 Corinteni 4.9 și 2 Corinteni 12.12). Ne dau epistolele vreo îndrumare în direcția aceasta? Nici una!

Strîngerii laolaltă pentru așteptarea Duhului Sfînt

Ele sînt cu totul împotriva învățăturii Scripturii. Desigur, după înălțarea la cer a Domnului Isus, ucenicii trebuiau să aștepte la Ierusalim împlinirea făgăduinței Tatălui, adică venirea Duhului Sfînt (Fapte 1.4,5) și ei chiar așa au făcut; dar aici este vorba de un caz unic, căci pentru prima oară Duhul Sfînt avea să coboare peste cei credincioși pentru a forma Biserica lui Dumnezeu și aceasta ca urmare a înălțării în slavă a lui Hristos (Ioan 7.39; Fapte 1.33). „În ziua Cincizecimii erau toți împreună în același loc” (Fapte 2.1). Se rugau? Cuvîntul nu ne spune decît, simplu, că ei erau împreună. Se așteptau ei la semnele care au însoțit și au urmat revărsării Duhului? Nu, ei nu le știau; de altă parte, limbile noi din Marcu 16.17 erau pentru cei care aveau să creadă și nu pentru cei care, pentru că crezuseră, aveau să primească Duh Sfînt (Ioan 7.39). De altă parte, cea dintîi epistolă către Corinteni nu era încă scrisă... Credeți că printre ei se petreceau aceleași lucruri care se pot vedea în strîngerile acestea laolaltă în vederea așteptării? Credeți că se încurajau ei unul pe altul, spunînd: „Să cerem! Să strigăm! Iată, e gata să vină... spuneți: Aleluia!...” Credeți că ați putea smulge de la Dumnezeu printr-o înscenare atît de tristă și de contrară Scripturii, ceea ce Tatăl și Fiul au făgăduit că vor da? (Ioan 14.16,26; 15.26; Fapte 2.33.)

Cum a spus cineva, nu poți decît să-ți arăți durerea pe care o simte orice creștin cînd vede pe frații și pe surorile lui „așteptînd ore întregi... rugîndu-se, plîngînd, zbătîndu-se, strigînd și transpirînd ca să primească botezul Duhului Sfînt; și, după toată această așteptare, toți se întorc acasă, goi, dezamăgiți, ca să vină din nou săptămîna următoare, să se roage, să cînte, să aducă laude, să se zbată din nou și să plece dezamăgiți încă o dată, apoi să mai încerce același lucru peste o săptămînă. Și în felul acesta, timp de săptămîni, de luni, uneori chiar de ani... Se poate găsi în Scriptură vreun lucru care să fie în legătură cu această căutare și această neîmplinire, cu această așteptare și această dezamăgire, cu toate aceste venituri și plecări, totdeauna cu sufletul gol, mereu nesatisfăcuți și mereu căutînd?... Ați putea găsi măcar un verset care să dea o cit de mică încurajare pentru descurajarea aceasta fără sfîrșit?”

Împreună cu apostolul Pavel, să spunem: „Dar mă tem ca nu cumva, după cum șarpele a amăgit pe Eva cu viclenia lui, tot așa și gîndurile voastre să nu se strice de la simplitatea și curăția față de Hristos” (2 Corinteni 11.3).

Este vorbirea în limbi semnul caracteristic al primirii Duhului?

Nu tăgăduim că vorbirea în limbi care vine de la Dumnezeu poate să fie, în unele cazuri, un semn al primirii Duhului, Scriptura ne spune așa (Fapte 10.46); dar tăgăduim că acesta ar fi semnul inițial, semnul caracteristic:

- Biblia spune dimpotrivă. În adevăr, în capitolul 12 din 1 Corinteni, apostolul Pavel spune, în versetul 13: „printr-un singur Duh, noi toți am fost botezați într-un singur trup”, dar în versetul 30 el pune întrebarea: „Toți vorbesc în limbi?” Această întrebare cere un răspuns negativ. Dacă limbile pot să fie date unora, ele nu sînt singura dovadă a primirii Duhului. Pentru a înlătura versetul acesta, unii aduc două motive: Aici ar fi cazul de darul de a vorbi „în alte limbi”, acordat numai unora și nu de semnul limbilor dăruit tuturor. Argumentul acesta este fals, căci versetul acesta cuprinde în mod clar pe toți aceia despre care s-ar putea spune că „vorbesc în limbi”; de altfel, în Fapte 2.4 ni se spune de vorbirea „în alte limbi”.

Aici s-ar spune despre vorbirea în limbi în adunare (ca în 1 Corinteni 14.27). Versetul 28 din capitolul 12, pe care se sprijină, nu spune că aceste daruri (apostoli... ajutorări... limbi...) ar trebui în mod obligatoriu să se arate în adunare, ci că ele au fost rînduite de Dumnezeu în adunare, fapt care este cu totul diferit. Versetul 18 confirmă: „Dumnezeu a pus mădularele în trup, pe fiecare așa cum l-a plăcut.” Lucrarea mădulelor diferite se poate desfășura spre folosul trupului (versetul 25), dar întocmai ca în trupul omenesc, n-am putea limita activitatea lor.

- în capitolele 14,15 și 16 din Ioan, în care Domnul stă de vorbă cu ucenicii Săi despre plecarea Sa care avea să aibă loc în curînd și despre venirea Duhului Sfînt, niciodată nu este vorba de vreun semn a cărui lipsă ar fi însemnat într-un mod hotărît neprimirea Duhului! Dacă ar fi existat un asemenea semn, s-ar putea spune că Domnul a uitat să spună ce era esențial! Dimpotrivă, consecințele venirii Duhului Sfînt sînt numeroase și dorim să subliniem două din ele:

- să conducă pe cei credincioși în tot adevărul,

- să slăvească pe Hristos.

De aceea rățăcirile în învățătură și neorînduiri dintr-o grupare de credincioși arată, fără cea mai mică îndoială, că Duhul Sfînt nu își are libertatea de a lucra printre ei.

Chiar dacă toți creștinii ar trebui să vorbească o limbă de neînțeles, aceasta n-ar fi un semn care i-ar caracteriza, care i-ar deosebi de alți oameni, pentru că găsim același fapt la:

preoții budiști,

călugării cerșetori musulmani,

zulușii, indigenii din Borneo,

persoanele spiritiste,

oamenii stăpîniți de Cel Rău,

unii oameni bolnavi mintal.

În adevăr, limbajul personal al acestor bolnavi (expresii neînțelese, fără nici o legătură...) nu se aseamănă cu cel al vorbitorilor în limbi? Nu este la fel ca sfaturile date de unii pastori? Iată ce spun aceștia: „Lăsați să vă meargă limba, spuneți orice, roștiți silabele care vă vin în minte, repetațile, dați la o parte rațiunea” sau: „Eu am să vă spun cîteva cuvinte... voi să le repetați. Le veți încurca, dar să nu vă neliniștiți. Continuați să le repetați de mai multe ori și în curînd veți vorbi în limbi”.

Abia dacă este vorba să mai spui că adevăratul „dar al limbilor” comunicat de Duhul lui Dumnezeu nu are nici o legătură cu aceste tehnici absurde.

Ce texte se citează ca să se afirme că „vorbirea în limbi este singura mărturie scripturistică a botezului Duhului Sfînt?” Ele sînt în număr de patru:

Fapte 2. Să notăm că felul cum a fost primit atunci Duhul Sfînt a fost spontan (versetul 4) și nu provocat. Atunci s-a arătat un dar al Duhului, ca în 1 Corinteni 12.10; utilitatea darului acestuia este arătată imediat (versetul 5): îndurarea divină înlătură pentru acel timp judecata care căzuse peste neamuri în Geneza 11.6-9, în așa fel încît toți puteau să înțeleagă, în propria lor limbă, lucrurile minunate ale lui Dumnezeu (versetul 11).

Fapte 10.46. Darul limbilor răspîndit în mod suveran de Dumnezeu peste acești credincioși arată, fără îndoială, primirea Duhului: sînt aceleași semne care fuseseră date în Fapte 2, încît Petru a putut mărturisi înaintea apostolilor că și neamurile au primit Duh Sfînt. Să observăm totuși că Petru nu spune, simplu, că Duhul Sfînt a căzut peste ei, nici chiar că a venit peste ei într-un mod obișnuit, ci „ca și peste noi la început” (Fapte 11.13) și el leagă faptul acesta de făgăduința pe care Domnul a amintit-o ucenicilor Săi chiar înainte de ziua Cincizecimii (Fapte 11.16; 1.5). Așa cum a spus cineva: „limbile erau un semn, nu pentru că erau așteptate, ci tocmai pentru că erau neașteptate, necerute, neobișnuite - pentru a convinge chiar pe iudeii cei mai împotriviți, că Dumnezeu voia să-i aibă atît pe cei dintre neamuri cît și pe iudei, în poporul Său”.

- Fapte 19.6: „ei vorbeau în limbi și prorocau”. Aici sînt două daruri ale Duhului Sfînt care arătau, desigur, primirea Duhului. Și Duhul Sfînt despre care ei nu știau că există, Se arată în ei prin semne care nu se pot pune la îndoială.

În aceste trei cazuri istorisite în cartea Faptelor Apostolilor, darurile Duhului (vorbirea în limbi, prorocia) arată primirea Duhului Sfînt de aceste grupuri diferite de credincioși; dar are cineva dreptul să generalizeze faptul acesta? (Limbile nu sînt menționate în capitolele 8 și 9, deci nu le putem aduce aici în mod artificial). Am văzut cu altă ocazie că în capitolele 2 și 10 ni se arată cazul general, dar că era vorba atunci de darul Duhului Sfînt care este pentru toți cei credincioși (Efeseni 1.13), în timp ce aici este vorba de darurile distribuite în mod suveran de Duhul lui Dumnezeu, dar nu la toți (1 Corinteni 12.29-30).

De ce să taci cînd este vorba de mulțimea celorlalte cazuri despre care Scriptura nu vorbește? Niciodată nu mai este vorba de darurile acestea în legătură cu primirea Duhului; cînd S-a angajat Dumnezeu să dea darul limbilor tuturor credincioșilor? În capitolul 16 din evanghelia după Marcu veți spune. Să cercetăm deci versetele acestea:

Marcu 16.17,18. Dacă cineva ar vrea să afirme, potrivit textului acestuia, că toți credincioșii trebuie să vorbească în alte limbi, ar trebui să afirme în același timp că:

- toți cei credincioși trebuie să scoată demonii,

- toți cei credincioși pot lua în mână șerpi fără să sufere nici un rău (cum a fost cazul cu apostolul Pavel în Fapte 28.5),

- toți credincioșii pot să bea ceva aducător de moarte, fără să moară (să notăm că aici este scris: „dacă vor bea...”),

- toți credincioșii ar putea cu ușurință să-și pună minile peste bolnavi, (dar semnul dat nu este în punerea mâinilor... ci în vindecarea bolnavilor!), nu unul din când în când, nici chiar nouă din zece, ci toți bolnavii vindecați prin puterea lui Dumnezeu (ca în Fapte 5.16 și 28. 8,9).

Dar ce constatăm? Disparația mai mult sau mai puțin completă a acestor semne date potrivit înțelepciunii lui Dumnezeu pentru stabilirea creștinismului:

Când un credincios este mușcat de un șarpe, el se grăbește să caute o doctorie, iar dacă bea o otravă, moare. Dacă înțelepciunea lui Dumnezeu a retras semnele acestea atunci când ele n-au mai fost absolut necesare, cine îi va spune: Ce faci?

În legătură cu textul acesta, socotim că trebuie să mai reținem:

- că este vorba de semne și nu de daruri ale Duhului,

- că aceste semne nu erau promise apostolilor (care primiseră misiunea de a predica: versetul 15), ci acelor care aveau să creadă în urma cuvântului lor,

- că semnele acestea sînt prezentate ca o consecință a credinței (cei care vor crede: versetul 17) și nu ca o consecință a unei presupuse „a doua experiență”.

Atunci când Scriptura spune că „limbile sînt un semn nu pentru cei care cred, ci pentru cei necredincioși” (1 Corinteni 14.22), unul care ar „vorbi în limbi” ar ajunge un semn pentru cei credincioși. Încă o dată trebuie să notăm că o astfel de învățătură este în afara Cuvîntului lui Dumnezeu.

Care sînt, potrivit Scripturii, semnele primirii Duhului?

A spune celor credincioși că n-au Duhul Sfînt pentru că nu vorbesc în limbi, pentru că nu sînt ceea ce ar putea să fie, că se simt obosiți pe cale înseamnă a-i înșela! A face să te îndoiești de făgăduințele lui Dumnezeu, a tulbura sufletele neîntărite, acesta a fost totdeauna scopul urmărit de Vrăjmaș și de cei ai lui (Geneza 3.1-5). A zidi, a întări în credință - acestea sînt activitățile care vin de la Dumnezeu. Să hrănim oile slăbite, arătîndu-le Persoana lui Hristos, să le învățăm să meargă prin credință și nu prin vedere (atenție: credința care se sprijinește pe minuni nu este credința care mîntuiește!). Să le arătăm că dacă viața lor este mohorîtă, este așa pentru că nu dau Domnului cel dintîi loc, pentru că Duhul care este în ei este întristat (și cum să nu fie, cînd, printr-o învățătură greșită, ai cărei răspînditori vor da socoteală într-o zi, El este greșit înțeles?), pentru că tolerează păcate nejudicate, obiceiuri lumești; să le amintim că sîngele lui Isus Hristos curățește de orice păcat și că părășia pierdută poate fi regăsită. Să le vorbim despre felul cum scapi de „eu”, de firea păcătoasă, de păcat, de lume, să le arătăm poziția adevărată a celui credincios: „în Hristos”. Dar niciodată să nu insistăm să facă iar ce făceau pînă acum: să fie ocupați de ei înșiși, de slăbiciunile lor și de neajunsurile lor. A face ca sufletele să se preocupe cu ele însele nu este o slujbă care vine de la Dumnezeu.

Mulți folosesc întrebarea pusă de apostolul Pavel ucenicilor lui Ioan Botezătorul pentru a tulbura pe niște creștini adevărați: „Ați primit voi Duh Sfînt cînd ați crezut?” (Fapte 19.2). Nu vom putea face alt lucru mai bun decît de a căuta să facem ca sufletele să se întemeieze pe Cuvîntul lui Dumnezeu și să punem cîteva întrebări:

Știi ce are cel credincios care a primit pe Isus Hristos ca Mîntuitor al său pentru el? - viața veșnică (și nu cum se înțelege uneori: o viață veșnică și totuși care n-ar fi veșnică).

Știi ce a făgăduit Dumnezeu celor care și-au pus încrederea în lucrarea de pe cruce, care au înțeles că dacă Hristos a murit pentru ei, au murit și ei împreună cu El, celor care cred ceea ce Scriptura numește „evanghelia mîntuirii noastre”? Duhul Sfînt! Așa citim: „După ce ați auzit cuvîntul adevărului, evanghelia mîntuirii voastre, ați crezut în El și ați fost pecetluitți cu Duhul Sfînt al făgăduinței” (Efeseni 1.13).

Știi ce înseamnă a fi „în Hristos”? Știi ce înseamnă că „Hristos este în voi” (Romani 8.1,10)? Știi că faptul acesta este legat de prezența Duhului Sfînt în voi (Ioan 14.15-23)?

Poți să-l spui lui Dumnezeu „Tată”? - Prin duhul de înfiere pe care l-ai primit, poți să cunoști relația aceasta de fiu și Duhul este Cel care dă mărturie duhului tău că ești un copil al lui Dumnezeu (Romani 8.14-16). (Mulți credincioși se roagă lui Dumnezeu, spunîndu-l „Doamne”; este corect să fie așa, însă este pericol, dacă obișnuiesc mereu să-l spună așa, să nu fi înțeles niciodată relația de fiu.)

Este dragoste în inima ta? Este dragoste pentru Dumnezeu, dragoste pentru frații tăi, dragoste pentru sufletele care pier? Dacă este, putem spune că dragostea lui Dumnezeu a fost vărsată în inima ta, și știi cum? - „prin Duhul Sfînt care ți-a fost dat” (Romani 5.5; 1 Ioan 4.12-13). Ce siguranță prețioasă!

Pomul se cunoaște după roadele lui. Arăți tu „roada Duhului”? Roade bune nu pot fi date de un pom rău (Galateni 5.22). Citim într-o broșură că cele trei urmări ale botezului cu Duh Sfînt (dovedit prin vorbirea în limbi) sînt:

- o viață de adorare reînnoită,

- un gust necunoscut înainte pentru Cuvîntul lui Dumnezeu,

- o bucurie care dă peste margini.

Fără îndoială că prezența Duhului Sfânt în cel credincios aduce în mod normal laudă, dorințe duhovnicești și bucurie, dar ne temem că limbajul folosit aici conduce la o analiză lăuntrică greșită și descurajatoare.

Ne întrebăm cum reacționează persoanele care spun altora că n-au Duhul Sfânt, când întâlnesc credincioși care realizează mai bine ca ele:

- adorarea,
- dorința după Cuvântul lui Dumnezeu,
- bucuria pe care o dă siguranța mântuirii.

În adevăr, cum să se bucure de siguranța mântuirii, când, potrivit aceleiași învățăături greșite, mântuirea se poate pierde, tot așa ca și Duhul Sfânt! Dacă este un lucru foarte clar că trebuie să stăruim zi de zi în credință, totuși înseamnă a aduce o nesocotire a prețului pe care îl are lucrarea lui Hristos, dacă zici: „Hristos dă celui credincios o viață veșnică, totuși practic ea nu este veșnică (pentru că o poate pierde!), dar poate să devină veșnică, dacă noi sîntem credincioși pînă la sfîrșit”. Nu înseamnă aceasta a înjosi îngrozitor puterea sîngelui lui Hristos? Nu înseamnă aceasta a predica o mîntuire prin fapte? Lucrarea lui Hristos, deci, nu ne mai mîntuiește, ea ar fi de ajuns doar ca să ne aducă pe un drum pe care noi am putea obține mîntuirea prin credincioșia noastră!

Niciodată un credincios nu va cunoaște pacea, atîta timp cît va face ca ea să depindă de experiențele lui, de sentimentele lui sau de credincioșia lui. Singura temelie a păcii noastre, a prezenței Duhului în noi este credința în cele spuse de Cuvîntul lui Dumnezeu, credința în lucrarea prețioasă a lui Hristos; să nu uităm lucrul acesta!

„Și Dumnezeuul nădejdi să vă umple de toată bucuria și pacea pe care o dă credința, pentru ca, prin puterea Duhului Sfînt, să fiți plini de nădejde” (Romani 15.13).

clickbible.org